DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 28 januari 2010 *

I mål C-264/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Hof van Cassatie (Belgien) genom beslut av den 22 maj 2008, som inkom till domstolen den 19 juni 2008, i målet

Belgische Staat

mot

Direct Parcel Distribution Belgium NV,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av C.W.A. Timmermans (referent), tillförordnad ordförande på andra avdelningen, samt domarna K. Schiemann och L. Bay Larsen,

* Rättegångsspråk: nederländska.

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Direct Parcel Distribution Belgium NV, genom K. Wille, advocaat,

— Belgiens regering, genom J.-C. Halleux, i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom M. Dowgielewicz, i egenskap av ombud,

— Finlands regering, genom A. Guimaraes-Purokoski, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Roels, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 217.1 och 221.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen).

2 Denna begäran har framställts i ett mål mellan Belgische Staat (den belgiska staten) och Direct Parcel Distribution Belgium NV (nedan kallat Direct Parcel). Målet rör uppbörd i efterhand av importtullar.

Tillämpliga bestämmelser

Tullkodexen

3 I artikel 217 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått

nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).

…

2. Medlemsstaterna skall fastställa de praktiska förfarandena för bokföring av tullbeloppen. Dessa förfaranden får vara olika beroende på tullmyndigheternas uppfattning om huruvida beloppen kommer att betalas eller inte med hänsyn till omständigheterna då tullskulden uppstod.”

4 Artikel 221.1 och 221.3 i tullkodexen har följande lydelse:

”1. Gäldenären skall på lämpligt sätt underrättas om tullbeloppet så snart detta bokförts.

…

3. Underrättelse till den gäldenären skall inte ske senare än tre år efter den dag då tullskulden uppkom. Om till följd av ett handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder tullmyndigheterna inte har kunnat fastställa det exakta belopp som lagligen skall betalas, får dock sådan underrättelse, så långt gällande bestämmelser medger, lämnas efter utgången av denna treårsperiod.”

Regler gällande Europeiska gemenskapernas egna medel

5 I artikel 6 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EUT L 130, s. 1) föreskrivs bland annat regler för angivelse av tullbelopp som härrör från en tullskuld i bokföringen av egna medel. Denna angivelse sker under förutsättning att tullbeloppen har fastställts i enlighet med artikel 2 i denna förordning.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

6 Boeckmans België NV (nedan kallat Boeckmans België) ingav den 18 november 1999 en kortfattad deklaration till tull- och punktskattemyndigheten i Antwerpen gällande en container bagerivaror som var avsedd för Direct Parcel.

7 Containern levererades till Direct Parcel utan att den deklaration som ingetts till tull- och punktskattemyndigheten hade tullbehandlats. Containern hade emellertid av denna anledning undandragits från tullövervakning.

8 Tull- och punktskattemyndigheten meddelade Boeckmans België, genom skrivelse av den 26 maj 2000, att fristen för avslutande av förfarandet med god marginal hade löpt ut och att en tullskuld därför hade uppkommit.

9 Genom skrivelse av den 3 oktober 2000 föreslog tull- och punktskattemyndigheten en uppgörelse i godo. Boeckmans België begärde omprövning av myndighetens beslut. Tull- och punktskattemyndigheten fann vid omprövning den 10 januari 2001 inte skäl att ändra sitt beslut.

10 Boeckmans België bestred att företaget var skyldigt att erlägga tullskulden och stämde den 2 februari 2001 belgiska staten vid Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (domstol i första instans i Antwerpen). Genom stämning av den 8 februari 2001 gjorde Boeckmans België gällande att Direct Parcel var ansvarigt för samtliga fordringar som belgiska staten gjorde gällande mot företaget.

11 Belgiska staten yrkade genom genstämning att Direct Parcel och Boeckmans België skulle förklaras solidariskt betalningsansvariga för de erforderliga tullbeloppen.

12 Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen ogillade genom dom av den 7 april 2004 Boeckmans Belgiës talan samt förpliktade detta företag och Direct Parcel att erlägga tullbeloppen.

13 Genom dom av den 7 november 2006 ändrade Hof van Beroep te Antwerpen (appellationsdomstolen i Antwerpen) denna dom. Den domstolen förklarade att belgiska statens rätt att uppbära den berörda tullskulden hade förfallit med anledning av att belgiska staten inte hade ingett något bevis för att tullbeloppet dessförinnan hade bokförts i enlighet med artikel 221.1 i tullkodexen.

14 Belgiska staten överklagade därför till den hänskjutande domstolen och yrkade att den dom som Hof van Beroep te Antwerpen hade meddelat skulle upphävas, eftersom den

omständigheten att den aktuella tullskulden inte hade bokförts eller att den hade bokförts för sent inte utgör hinder för tullmyndigheternas uppbörd av skulden.

15 Mot denna bakgrund beslutade Hof van Cassatie (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Är den bokföring som anges i artikel 221 i tullkodexen samma bokföring som avses i artikel 217 [i kodexen] varigenom föreskrivs att tullmyndigheterna ska föra in varje tullbelopp i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium?

2) Om den första frågan ska besvaras jakande, hur ska den i artikel 217 i tullkodexen föreskrivna bestämmelsen att tullbelopp ska ’föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium’ tolkas? Föreligger bestämda tekniska eller formella minimikrav i samband härmed eller innebär [den artikeln] att det fullständigt överlåts på medlemsstaterna att fastställa närmare bestämmelser avseende vilket förfarande som ska tillämpas vid bokföring av tullbelopp? Ska denna bokföring särskiljas från den angivelse av tullbeloppet som enligt artikel 6 i förordning nr 1150/2000 ska göras i bokföringen av egna medel?

3) Ska artikel 221.1 i [tullkodexen] tolkas så, att den underrättelse som ska göras på lämpligt sätt endast kan anses utgöra den underrättelse om tullbeloppet till

gäldenären som avses i [denna artikel] om tullbeloppet har bokförts innan gäldenären underrättas? Hur ska orden ’på lämpligt sätt’ i [denna artikel] tolkas?

4) Om den tredje frågan ska besvaras jakande, kan det till förmån för staten finnas en presumtion enligt vilken bokföringen av tullbeloppet ska anses ha skett innan gäldenären … underrätta[des] om beloppet? Kan den nationella domstolen stödja sig på en presumtion att tullmyndigheternas förklaring att tullbeloppet bokfördes innan gäldenären underrättades är riktig, eller ska myndigheterna regelmässigt förete skriftliga bevis för bokföring av tullbelopp inför den nationella domstolen?

5) Ska den bokföring av tullbelopp som enligt artikel 221.1 i tullkodexen ska ske innan gäldenären underrättas göras vid äventyr av ogiltigförklaring eller att fordran på tullskulden eller rätten att uppbära denna i efterhand förfaller? Ska [denna artikel] med andra ord tolkas så, att om tullmyndigheterna på lämpligt sätt har underrättat gäldenären om tullbeloppet utan att dessförinnan ha bokfört detta tullbelopp utgör denna omständighet hinder för upppbörd av tullbeloppet, varvid tullmyndigheterna för att kunna kräva in tullbeloppet på nytt måste underrätta gäldenären om detta på lämpligt sätt efter det att beloppet har bokförts men innan den i [denna artikel] föreskrivna preskriptionsfristen löper ut?

6) Om den femte frågan ska besvaras jakande, vilka blir följderna av att gäldenären betalar det tullbelopp som han underrättas om utan att det dessförinnan har bokförts? Ska detta anses utgöra en utbetalning utan grund som kan återkrävas från staten?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

16 Vad beträffar denna fråga ska det erinras om att domstolen har besvarat den jakande i beslut av den 9 juli 2008 i mål C-477/07, Gerlach & Co., punkterna 18 och 23.

17 Den första frågan ska följaktligen besvaras enligt följande. Artikel 221.1 i tullkodexen ska tolkas så, att den ”bokföring” av det tullbelopp som ska återbetalas som avses i den bestämmelsen utgör ”bokföring” av tullbeloppet i den mening som avses i artikel 217.1 i tullkodexen.

Den andra frågan

18 Vad avser den andra delen av denna fråga varigenom den nationella domstolen ber domstolen klargöra huruvida den bokföring som avses i artikel 217.1 i tullkodexen ska särskiljas från den angivelse av tullbelopp som enligt artikel 6 i förordning nr 1150/2000 ska göras i bokföringen av egna medel konstaterar domstolen att även denna fråga har besvarats genom beslutet i det ovannämnda målet Gerlach & Co., punkterna 22 och 23.

19 Även om domstolen i detta beslut uttalade sig gällande artikel 6 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41) är denna slutsats till

fullo tillämplig på artikel 6 i förordning nr 1150/2000 vars lydelse i huvudsak är identisk med lydelsen i artikel 6 i förordning nr 1552/89.

20 Den bokföring som avses i artikel 217.1 i tullkodexen ska således särskiljas från den angivelse av fastställda tullbelopp i räkenskaperna för egna medel som föreskrivs i artikel 6 i förordning nr 1150/2000.

21 Vad beträffar den första delen av denna fråga avseende huruvida det i artikel 217 i tullkodexen föreskrivs några tekniska eller formella minimikrav vid bokföring av tullbelopp, följer det av artikel 217.1 första stycket i tullkodexen att bokföring består i att tullmyndigheterna för in belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium.

22 I enlighet med artikel 217.2 i tullkodexen ankommer det på medlemsstaterna att fastställa de praktiska förfarandena för bokföring. Dessa förfaranden får vara olika beroende på tullmyndigheternas uppfattning om huruvida tullbeloppen kommer att betalas eller inte med hänsyn till omständigheterna då tullskulden uppstod.

23 I artikel 217 i tullkodexen föreskrivs det varken några praktiska förfaranden för bokföringen, i den mening som avses i den bestämmelsen, eller, därigenom, några tekniska eller formella minimikrav. Denna bokföring ska därför utföras på ett sätt som säkerställer att tullmyndigheterna för in de exakta beloppen för importtullar eller exporttullar som härrör från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium för att bokföringen av de berörda beloppen ska ske med säkerhet även med hänsyn till den gäldenären.

24 Domstolen har för övrigt redan slagit fast att medlemsstaterna, med hänsyn till deras utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 217.2 i tullkodexen, kan föreskriva att tullbelopp som kommer från en tullskuld ska bokföras genom att beloppet förs in i en rapport som behöriga tullmyndigheter, såsom de myndigheter som avses i artikel 267 i den allmänna tull- och punktskattelagen (loi générale sur les douanes et accises) och kunglig förordning av den 18 juli 1977 (*Belgisch Staatsblad*, 21 september 1977, s. 11425), som bekräftats genom lag av den 6 juli 1978 om tullar och punktskatter (*Belgisch Staatsblad*, den 12 augusti 1978, s. 9013), upprättar i syfte att konstatera att en överträdelse begåtts mot tillämplig tullagstiftning (dom av den 16 juli 2009 i mål, C-126/08, Distillerie Smeets Hasselt m.fl., REG 2009, s. I-6809, punkt 25).

25 Med hänsyn till det ovan anförda ska den andra frågan således besvaras enligt följande. Den ”bokföring” som avses i artikel 217.1 i tullkodexen ska särskiljas från den angivelse av fastställda tullbelopp som enligt artikel 6 i förordning nr 1150/2000 ska göras i bokföringen av egna medel. Eftersom det i artikel 217 i tullkodexen inte föreskrivs några praktiska förfaranden gällande bokföringen enligt den bestämmelsen eller, därigenom, några tekniska eller formella minimikrav, ska denna bokföring utföras på ett sätt som säkerställer att de behöriga tullmyndigheterna för in de exakta beloppen för importtullar eller exporttullar som härrör från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium i syfte att bokföringen av de aktuella beloppen ska ske med säkerhet, även med hänsyn till gäldenären.

Den tredje frågan

26 Domstolen erinrar om att det framgår av det sätt på vilket artikel 221.1 i tullkodexen är formulerad att bokföringen, som enligt artikel 217.1 i kodexen består i att tullmyndigheterna för in tullbeloppen i räkenskaperna eller något annat likvärdigt

medium, med nödvändighet måste ske innan gäldenären underrättas om beloppen för import- eller exporttullar (se bland annat dom av den 16 juli 2009 i de förenade målen C-124/08 och C-125/08, Snauwaert m.fl., REG 2009, s. I-6793, punkt 21).

27 I syfte att undvika såväl att avgiftsskyldiga särbehandlas som att en väl fungerande tullunion tar skada, ska nämligen ett sådant kronologiskt förlopp av förfarandena för bokföring och underrättelse om tullbeloppet som framgår redan av rubriken i avdelning VII kapitel 3 avsnitt 1 i tullkodexen, ”Bokföring och underrättelse om tullbeloppet till gäldenären”, iakttas (se bland annat domen i det ovannämnda målet Snauwaert m.fl., punkt 22).

28 Domstolen har härvid fastställt att artikel 221.1 i tullkodexen ska tolkas på så sätt att den underrättelse om import- eller exporttullen som tullmyndigheterna på lämpligt sätt ska lämna till gäldenären endast kan ske med giltig verkan om tullmyndigheterna dessförinnan har bokfört dessa tullbelopp (se bland annat domen i det ovannämnda målet Snauwaert m.fl., punkt 23).

29 Domstolen har även fastställt att medlemsstaterna inte är skyldiga att anta särskilda handläggningsregler för hur gäldenären ska underrättas om beloppet för import- eller exporttullarna, då tillvägagångssättet för underrättelsen kan regleras genom nationella handläggningsregler med allmän giltighet, som garanterar att gäldenären får korrekt information och möjlighet att med fullständig kännedom om saken tillvarata sina rättigheter (dom av den 23 februari 2006 i mål C-201/04, Molenbergnatie, REG 2006, s. I-2049, punkt 54).

30 Den tredje frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 221.1 i tullkodexen ska tolkas så, att den underrättelse om de belopp som ska betalas i import- eller exporttullar, som tullmyndigheterna på lämpligt sätt ska lämna till gäldenären, endast kan ske med

giltig verkan om tullmyndigheterna dessförinnan har bokfört dessa tullbelopp. Medlemsstaterna är vidare inte skyldiga att anta särskilda handläggningsregler för hur gäldenären ska underrättas om dessa tullbelopp, eftersom tillvägagångssättet för underrättelsen kan regleras genom nationella handläggningsregler med allmän giltighet som garanterar att gäldenären får korrekt information och möjlighet att med fullständig kännedom om saken tillvarata sina rättigheter.

Den fjärde frågan

31 Den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet huruvida gemenskapsrätten utgör hinder för den nationella domstolen att stödja sig på presumtionen att tullmyndigheternas förklaring att tullbeloppet bokfördes innan gäldenären underrättades om beloppet är riktig, eller om det enligt gemenskapsrätten uppställs krav på att myndigheterna regelmässigt ska förete skriftliga bevis för bokföring av tullbeloppet inför den nationella domstolen.

32 Det är i detta hänseende utrett att det inte finns några särskilda gemenskapsrättsliga bestämmelser om bevisbördan för att en tullskuld har bokförts i den mening som avses i artikel 217 i tullkodexen.

33 I avsaknad av gemenskapsrättsliga föreskrifter på området ska det i varje medlemsstats rättsordning anges vilka domstolar som är behöriga och vilka förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av gemens-

kapsrättens direkta effekt. Dessa förfaranden får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande talan som grundar sig på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen) (se bland annat dom av den 7 september 2006 i mål C-526/04, Laboratoires Boiron, REG 2006, s. I-7529, punkt 51, och av den 8 september 2009 i mål C-478/07, Budějovický Budvar, REG 2009, s. I-7721, punkt 88 och där angiven rättspraxis).

34 Dessa överväganden har även giltighet särskilt vad beträffar bevisregler, i synnerhet de regler som gäller fördelning av bevisbördan, som tillämpas på en talan som rör en tvist avseende åsidosättande av gemenskapsrätten (se bland annat dom av den 24 april 2008 i mål C-55/06, Arcor, REG 2008, s. I-2931, punkt 191).

35 Om den nationella domstolen finner att det är omöjligt eller orimligt svårt för gäldenären att fullgöra sin bevisbörda för att denna skuld inte har bokförts, till exempel på grund av att bevisningen avser uppgifter som gäldenären inte kan förfoga över, är domstolen enligt effektivitetsprincipen skyldig att använda sig av samtliga processledningsåtgärder som står till dess förfogande enligt nationell rätt, bland vilka förekommer möjligheten att förordna om nödvändiga åtgärder för bevisupptagning, såsom att förelägga en part eller tredje man att förete en rättsakt eller annan handling (se analogt domen i det ovannämnda målet Laboratoires Boiron, punkt 55).

36 Den fjärde frågan ska följaktligen besvaras enligt följande. Gemenskapsrätten utgör inte hinder för att den nationella domstolen stöder sig på en presumtion att tullmyndigheternas förklaring att import- eller exporttullarna bokfördes, i den mening som avses

i artikel 217 i tullkodexen, innan gäldenären underrättades om tullbeloppet är riktig, under förutsättning att effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen iakttas.

Den femte frågan

37 Vad beträffar frågan avseende vilka följderna blir av att en tullskuld inte har bokförts innan gäldenären underrättas om beloppet för denna skuld har domstolen fastställt att, även om det förhållandet att tullmyndigheterna i en medlemsstat har åsidosatt artikel 221.1 i tullkodexen kan hindra uppbörden av det tullbelopp som lagligen ska betalas eller uttag av dröjsmålsränta, har inte ett sådant åsidosättande någon inverkan på förekomsten av dessa tullar (se bland annat dom av den 20 oktober 2005 i mål C-247/04, Transport Maatschappij Traffic, REG 2005, s. I-9089, punkt 28).

38 Härav följer att tullmyndigheterna fortfarande har möjlighet att på nytt underrätta gäldenären om beloppet, med iakttagande av villkoren i artikel 221.1 i tullkodexen (beslutet i det ovannämnda målet Gerlach & Co., punkt 28).

39 Den femte frågan ska således besvaras på följande sätt. Artikel 221.1 i tullkodexen ska tolkas så, att det tullbelopp som ska uppbäras måste bokföras av tullmyndigheterna i den berörda medlemsstaten innan gäldenären underrättas om tullbeloppet. Tullmyndigheterna kan inte uppbära tullbeloppet om det inte har bokförts i enlighet med artikel 217.1 i tullkodexen. Tullmyndigheterna har dock fortfarande möjlighet att

på nytt underrätta gäldenären om samma tullbelopp, med iakttagande av villkoren i artikel 221.1 i tullkodexen och de preskriptionsregler som var i kraft när tullskulden uppkom.

Den sjätte frågan

40 Domstolen har slagit fast att tullbeloppet avseende import- eller exporttullar förblir det belopp som ”lagligen skulle betalas” i den mening som avses i artikel 236.1 första stycket i tullkodexen även om gäldenären inte har underrättats om detta belopp i enlighet med artikel 221.1 i kodexen (domen i det ovannämnda målet Transport Maatschappij Traffic, punkt 29).

41 Dessa överväganden gäller likaledes i fall där gäldenären har underrättats om tullbeloppet men denna underrättelse inte föregicks av att beloppet bokfördes.

42 I sådana fall har tullmyndigheterna, såsom påpekats i punkt 39 i denna dom, fortfarande möjlighet att på nytt underrätta gäldenären om beloppet, med iakttagande av villkoren i artikel 221.1 i tullkodexen och de preskriptionsregler som var i kraft när tullskulden uppkom.

43 Om en sådan underrättelse inte längre är möjlig på grund av att den frist som fastställs i artikel 221.3 i tullkodexen har löpt ut, preskriberas tullskulden emellertid och upphör därmed i den mening som avses i artikel 233 i kodexen (domen i det ovannämnda målet Molenbergnatie, punkterna 40 och 41).

44 I en sådan situation bör gäldenären i princip kunna erhålla återbetalning av de belopp som betalats på grund av tullskulden.

45 Enligt fast rättspraxis utgör nämligen rätten att erhålla återbetalning av avgifter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med gemenskapsrättsliga regler en följd av och ett komplement till de rättigheter som medborgarna har tillerkänts i de gemenskapsrättsliga bestämmelserna, såsom dessa har tolkats av domstolen. Medlemsstaten är således i princip skyldig att återbetala de avgifter som har uppburits i strid med gemenskapsrätten (se bland annat dom av den 13 mars 2007 i mål C-524/04, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, REG 2007, s. I-2107, punkt 110 och där angiven rättspraxis).

46 I avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser på området för återbetalning av avgifter som har tagits ut felaktigt är det i varje medlemsstats nationella rättsordning som det ska anges vilka domstolar som är behöriga och vilka förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av gemenskapsrätten. Dessa förfaranden får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande talan baserad på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen) (domen i det ovannämnda målet Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, punkt 111 och där angiven rättspraxis).

47 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska den sjätte frågan besvaras på följande sätt. Tullbeloppet avseende import- eller exporttullar förblir det belopp som ”lagligen skall betalas” i den mening som avses i artikel 236.1 första stycket i tullkodexen även om gäldenären har underrättats om detta belopp utan att det dessförinnan har bokförts i enlighet med artikel 221.1 i tullkodexen. Om det inte längre är möjligt att underrätta gäldenären på grund av att den frist som fastställs i artikel 221.3 i tullkodexen har löpt ut har gäldenären i princip rätt att kräva återbetalning av detta belopp från den medlemsstat som har uppburit det.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Artikel 221.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska tolkas så, att den ”bokföring” av det tullbelopp som ska återbetalas som avses i den bestämmelsen utgör den ”bokföring” av tullbeloppet som avses i artikel 217.1 i nämnda förordning.

2) Den ”bokföring” som avses i artikel 217.1 i förordning nr 2913/92 ska särskiljas från den angivelse av fastställda tullbelopp i bokföringen av egna medel, som föreskrivs i artikel 6 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel. Eftersom det i artikel 217 i förordning nr 2913/92 inte föreskrivs några praktiska förfaranden gällande bokföringen enligt den bestämmelsen eller, därigenom, några tekniska eller formella minimikrav, ska denna bokföring utföras på ett sätt som säkerställer att de behöriga tullmyndigheterna för in de exakta

beloppen för import- eller exporttullar som härrör från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium i syfte att bokföringen av de aktuella beloppen ska ske med säkerhet, även med hänsyn till gäldenären.

3) **Artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 ska tolkas så, att den underrättelse om de belopp som ska betalas i import- eller exporttullar som tullmyndigheterna på lämpligt sätt ska lämna till gäldenären endast kan ske med giltig verkan om tullmyndigheterna dessförinnan har bokfört dessa tullbelopp. Medlemsstaterna är inte skyldiga att anta särskilda handläggningsregler för hur gäldenären ska underrättas om dessa tullbelopp, eftersom tillvägagångssättet för underrättelsen kan regleras genom nationella handläggningsregler med allmän giltighet som garanterar att gäldenären får korrekt information och möjlighet att med fullständig kännedom om saken tillvarata sina rättigheter.**

4) **Gemenskapsrätten utgör inte hinder för att den nationella domstolen stöder sig på en presumtion att tullmyndigheternas förklaring att beloppet för import- eller exporttullarna bokfördes, i den mening som avses i artikel 217 i förordning nr 2913/92, innan gäldenären underrättades om tullbeloppet är riktig, under förutsättning att effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen iakttas.**

5) **Artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 ska tolkas så, att det tullbelopp som ska uppbäras måste bokföras av tullmyndigheterna i den berörda medlemsstaten innan gäldenären underrättas om tullbeloppet. Tullmyndigheterna kan inte uppbära tullbeloppet om det inte har bokförts i enlighet med artikel 217.1 i förordning nr 2913/92. Tullmyndigheterna har dock fortfarande möjlighet att på nytt underrätta gäldenären om samma tullbelopp, med iakttagande av villkoren i artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 och de preskriptionsregler som var i kraft när tullskulden uppkom.**

6) Tullbeloppet avseende import- eller exporttullar förblir det belopp som ”lagligen skall betalas” i den mening som avses i artikel 236.1 första stycket i förordning nr 2913/92, även om gäldenären har underrättats om detta belopp utan att det dessförinnan har bokförts i enlighet med artikel 221.1 i denna förordning. Om det inte längre är möjligt att underrätta gäldenären på grund av att den frist som fastställs i artikel 221.3 i tullkodexen har löpt ut, har gäldenären i princip rätt att kräva återbetalning av detta belopp från den medlemsstat som har uppburit det.

Underskrifter